

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobce: PST CLC, a.s.** se sídlem Ostrava - Moravská Ostrava, Nádražní 969/112, IČ: 25397249, zastoupen Mgr. Petrem Pešatem, advokátem se sídlem Přívozká 10, Ostrava, proti **žalovanému: Generální ředitelství cel** se sídlem Budějovická 7, Praha 4, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného:

- 1) ze dne 25.3.2010 zn: 1274-2/10-1701-21,
- 2) ze dne 25.3.2010 zn: 1276-2/10-1701-21

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání dvou odvolacích rozhodnutí žalovaného ze dne 25.3.2010 uvedených v záhlaví tohoto rozsudku.

Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 25.3.2010 zn: 1274-2/10-1701-21 bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutí Celního úřadu Praha 2 ze dne 10.12.2009, č.j. 18711/2009-176400-021 o zamítnutí obnovy řízení a o zamítnutí vrácení cla. Rozhodnutí celního úřadu bylo změněno tak, že :

- 1) v souladu s ust. čl. 65 Nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, Celního kodexu Společenství se oprava 10 celních prohlášení vystavených v prosinci roku 2008 a v lednu a březnu r. 2009 nepovoluje a

- 2) v souladu s ust. čl. 236 Nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, Celního kodexu Společenství se žádost o opravu celních prohlášení v odst. 33 vystavených v prosinci roku 2008 a v lednu a březnu 2009 a o vrácení cla zamítá.

Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 25.3.2010 zn: 1276-2/10-1701-21 bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutí Celního úřadu Praha 2 ze dne 10.12.2009, č.j. 16001/2009-176400-21 o zamítnutí obnovy řízení a o zamítnutí vrácení cla. Rozhodnutí celního úřadu bylo změněno tak, že :

- 3) v souladu s ust. čl. 65 Nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, Celního kodexu Společenství se oprava 11 celních prohlášení vystavených v 1. polovině roku 2009 nepovoluje a
- 4) v souladu s ust. čl. 236 Nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, Celního kodexu Společenství se žádost o opravu celních prohlášení v odst. 33 vystavených v 1. polovině roku 2009 a o vrácení cla zamítá.

V odůvodnění napadených rozhodnutí vyšel žalovaný ze zjištění, že Celní úřad Praha 2 na základě celních prohlášení společnosti PST Ostrava, a.s. (předchůdce žalobce) podaných v prosinci r. 2008 a průběžně v 1. polovině roku 2009 propustil do volného oběhu zboží označené v odst. 31 celních prohlášení jako :

chladič CPU, regulované otáčky, pasivní (9 JSD)

axiální ventilátory s elektrickým motorem (12 JSD),

přičemž zboží bylo v odst. 33 JSD zařazeno do TARIC kódu 8414592030. Zboží bylo zařazováno podle Nařízení Komise (EHS) č. 384/2004 zařazující podobný výrobek do podpoložky 84145930.

Žalobce však dne 3.12.2009 a 16.10.2009 požádal o opravu přijatých celních prohlášení a o vrácení cla dle čl 236 Nařízení Rady (EHS) č. 2913, Celního kodexu společenství z důvodu jiného náhledu na zařazení zboží do TARIC kódu, a to v důsledku rozsudku Evropského soudního dvora o předběžné otázce ve věci C-173/08 ze dne 18.6.2009, týkající se sazebního zařazení zboží- zařízení sestávajícího se z axiálního ventilátoru s elektromotorem a hliníkového chladicího tělesa pro výlučné použití v počítačích, a to v období předcházejícímu datu platnosti Nařízení Komise (ES) č. 384/2004. Uvedenou žádost posoudil celní úřad jako žádost o povolení obnovy řízení v rozsahu opravy odst. 33 JSD a zároveň jako žádost o opravu celních prohlášení a vrácení cla dle čl. 236 Celního kodexu Společenství. Žádost o obnovu řízení poté zamítl s tím, že nebyla splněna podmínka předložení nového důkazu nebo nové skutečnosti pro obnovu řízení a zároveň zamítl žádost o vrácení cla podle čl. 236 Celního kodexu Společenství.

Žalovaný se dále v napadených rozhodnutích vypořádával s odvolacími námitkami žalobce , který namítal, že Evropský soudní dvůr v řízení o předběžné otázce zajišťuje jednotnost výkladu komunitárního práva, a proto stanoví-li, jak má být určité ustanovení právního předpisu vykládáno (zde o sazebním zařazení zboží), obsahuje tak nové skutečnosti, které nemohly být bez zavinění žalobce uplatněny dříve , a proto zakládají důvod obnovy řízení. Žalobce namítal, že uvedený rozsudek ESD , který je závazný pro všechny orgány, svědčí o tom, že u dovezeného zboží došlo k nesprávnému výkladu právního předpisu, v době dovozu zboží nedošlo ke vzniku celního dluhu, a tedy jsou dány podmínky k vrácení cla, neboť dle čl 236 Celního kodexu Společenství nebyla celá částka cla dlužná ze zákona a jeho příslušná část proto musí být vrácena. Žalobce namítal, že tím nedochází k retroaktivitě práva, protože příslušné použité právní normy zůstávají beze změny, pouze byl stanoven jejich jednotný a závazný výklad.

K uvedeným námitkám žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí poukázal na Mezinárodní úmluvu o Harmonizovaném systému popisu a číselného označování zboží, k níž Česká republika přistoupila a na to, že z tohoto Harmonizovaného systému vychází nomenklatura zboží (kombinovaná nomenklatura, dále také KN), která byla zavedena Nařízením rady (EHS) č. 2658/87 ze dne 23.6.1987, o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku. Komisi Evropského společenství jsou pak vydávána opatření – k zajištění jednotného uplatňování kombinované nomenklatury a jedním z těchto opatření k výkladu je i Nařízení Komise (ES) č. 384/2004 ze dne 1.3.2004 (platné od 22.3.2004). Žalovaný uvedl, že předmětné zboží dovezené společností PST Ostrava, a.s. (předchůdce žalobce) bylo zařazeno v souladu s Nařízením Rady (EHS) 2658/87, o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku a v souladu s Nařízením Komise (ES) č. 384/2004 a s použitím výkladových pravidel 1,3b a 6 KN.

Žalovaný uvedl, že vzhledem k propuštění zboží do volného oběhu, již nelze zboží znovu ověřit z hlediska nového výkladu Nařízení (ES) č. 384/2004 a že rozsudek ESD ze dne 18.6.2009 neobsahuje nové skutečnosti, pouze vykládá právní předpisy o celním zařazení zboží. Žalovaný argumentoval zákazem retroaktivity komunitárního práva i rozsudků ESD a uvedl, že výklad používaných právních norem učiněný Evropským soudním dvorem, je aplikovatelný od doby účinnosti rozsudku, nikoliv zpětně. Předmětné zboží bylo propuštěno v období před platností rozsudku ESD, a proto nelze jednoznačně konstatovat, že v době zaplacení cla byla částka cla dlužná ze zákona. Žalovaný dále vycházel z čl. 65 Celního kodexu Společenství a argumentoval tím, že oprava celního prohlášení nemůže být povolena poté, co celní orgány propustí zboží.

Žalovaný odůvodnil změnu výroků rozhodnutí správního orgánu 1. stupně (o zamítnutí obnovy řízení a vrácení cla) tím, že nebyl-li v řízení před správním orgánem 1. stupně jednoznačně vymezen obsah podání žalobce, přičemž správní orgán měl postupovat tak, že obsah podání měl posuzovat podle jeho obsahu, učinil tak žalovaný a ve výroku napadených rozhodnutí posoudil procesní úkon – podání žalobce tak, že rozhodoval o opravě celních prohlášení a o vrácení cla. Nicméně i v rámci svého rozhodování žalovaný v souladu s ust. § 54 a 55b zákona č. 337/1992 Sb. posuzoval i možnost použití mimořádných opravných prostředků nařízených z úřední povinnosti, tj. v dané věci možnost obnovy řízení dle § 54 a přezkumného řízení dle § 55b zákona č. 337/1992 Sb. shledal, že pro obnovu řízení není splněna podmínka, že vyšly najevo nové skutečnosti a důkazy, které nemohly být v řízení uplatněny dříve a pro přezkumné řízení není splněna podmínka rozporu vyplněných celních prohlášení se zákonem.

Z uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadených rozhodnutí.

Proti uvedeným rozhodnutím směřuje podaná žaloba, kterou žalobce z důvodu podobného skutkového a shodného právního posouzení věci směřoval proti dvěma rozhodnutím žalovaného o žádostech žalobce.

Žalobce v podané žalobě namítal, že byl zkrácen na svých právech chybným výkladem a aplikací příslušných ustanovení Celního kodexu Společenství a Nařízení Komise (ES) č. 2454/93 a nesprávným názorem na závaznost a použitelnost rozhodnutí Evropského soudního dvora. Podle názoru žalobce rozsudek Evropského soudního dvora obsahuje nové skutečnosti, které nemohly být bez zavinění žalobce uplatněny dříve a mohly mít podstatný vliv na rozhodnutí. Těmito skutečnostmi je výklad právních předpisů upravující sazební zařazování zboží. Tato objektivní skutečnost jako zákonný předpoklad obnovy řízení dle § 54 odst. 1 písm. a) zákona č. 337/1992 Sb. byla ze strany celního úřadu zcela pominuta. Žalobce namítal, že rozsudek ESD nemění ani nenovelizuje dotčený právní předpis o sazebním

zařazení zboží, ale stanoví, jak mělo být příslušné ustanovení právního předpisu vykládáno. V tomto smyslu je závazný pro všechny orgány, které akty aplikace práva provádějí. Použití rozsudku a výkladu práva nelze považovat za retroaktivitu, protože používané právní normy zůstávají beze změny. Žalobce se proto domáhal vrácení cla, protože v důsledku nesprávného výkladu právního předpisu ze strany správního orgánu došlo k tomu, že v době zaplacení dovozního cla nebyla celá jeho částka dlužná ze zákona a jeho příslušná část proto musí být dle čl. 236 odst. 1 Celního kodexu Společenství vrácena. Nevrácení příslušné částky cla nepřipadá v úvahu, neboť k zaplacení částky cla, která nebyla dlužná ze zákona, nedošlo na základě úmyslného jednání žalobce, neboť ten se dlouhodobě domáhal jiného celního zařazení zboží a vyčkával zmíněného rozsudku ESD.

Žalobce k důvodům napadeného rozhodnutí uvedl, že si uvědomuje, že nařízení Komise (ES) č. 384/2004 Sb. má konstitutivní charakter. Nicméně upozornil na to, že rozsudek ESD posuzoval sazební zařazení zboží nikoliv z hlediska uvedeného Nařízení (ES) č. 384/2004, ale z hlediska Nařízení Rady (EHS) č. 2658/87, o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku. Věcně se však Evropský soudní dvůr vymezil proti nařízení Komise ve stanovisku, že předmětné zboží – zařízení sestávající se z chladiče „heat sink“ a ventilátoru, určené výlučně k použití v počítači mohou být zařazovány do podpoložky 84733090 nebo do podpoložky 84145930 KN. Soudní dvůr konstatoval, že základní kritérium pro sazební zařazení zboží spočívá v jeho objektivních charakteristických znacích a vlastnostech a ačkoliv Komise tvrdí opak, hlavní funkcí zařízení je chladič „heat sink“ a nikoliv ventilátor, když ventilátor slouží jen k nárůstu účinnosti chladiče a ventilátory nadto fungují jen přerušovaně a doplňujícím způsobem. Za těchto podmínek Evropský soudní dvůr vzhledem k vysvětlivce čísla 8414 KN dospěl k závěru, že jím posuzované zařízení nelze do čísla 8414 zařadit. Výrobky sestávající se z chladiče „heat sink“ a ventilátoru a výlučně určené k použití v počítači musí být zařazeny do podpoložky 84733090 KN, což odpovídá podpoložce 84733080, čehož se žalobce domáhá.

Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadená rozhodnutí spolu s prvostupňovými rozhodnutími Celního úřadu Praha 2 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ve svém vyjádření k podané žalobě žalovaný nesouhlasil s názorem žalobce, že celní úřad pominul obsah rozsudku Evropského soudního dvora z hlediska možnosti obnovy řízení dle § 54 zákona č. 337/1992 Sb. Poukázal na to, že již celní úřad se ve svých rozhodnutích zabýval podmínkami obnovy řízení a jím také byla obnova řízení zamítnuta. Žalovaný se pak možností obnovy řízení zabýval v napadených odvolacích rozhodnutích z hlediska možnosti využití řádných opravných prostředků dle § 54 a § 55b zákona z moci úřední. Žalovaný je toho názoru, že rozsudek ESD neobsahuje nové skutečnosti jako předpoklad obnovy řízení, neboť takovými skutečnostmi mohou být toliko skutečnosti v době rozhodování již existující, které vyšly nově najevo a i přes svoji existenci nebyly žalobci známy, a proto nemohly být využity.

Žalovaný souhlasí s rozbořem rozsudku ESD uvedeným žalobcem. Poukázal však na to, že tento rozsudek nehodnotil Nařízení Komise (ES) č. 384/2004, které bylo legislativním předpisem pro celní zařazování zboží. Platnost tohoto nařízení v části týkající se zařazování zboží podobného charakteru byla zrušena Nařízením Komise (ES) č. 1179/2009 ze dne 26.11.2009 s platností od 23.12.2009. Nařízení Komise (ES) č. 384/2004 tedy bylo účinné od 2.3.2004 do 23.12.2009. Nařízení Komise (ES) č. 384/2004 zařazovalo zařízení tvořené axiálním ventilátorem a hliníkovým chladičím tělesem do podpoložky 84145930, přičemž Evropský soudní dvůr pro dovozy realizované před tímto Nařízením Komise (ES) č. 384/2004 posoudil zařazení tohoto zařízení podle znění celního sazebníku. Pro dovozy realizované v období platnosti Nařízení Komise (ES) č. 384/2004 se předmětné zboží musí posoudit podle

konstitutivní úpravy tohoto nařízení. Zrušení Nařízení Komise (ES) č. 384/2004 má účinky jen pro futuro.

Žalovaný s odkazem na čl. 236 odst. 1 Celního kodexu Společenství nadále trval na názoru, že v době dovozu – v době zaplacení byla částka cla dlužná ze zákona, kdy sazební zařazení zboží bylo posouzeno podle celního sazebníku za použití výkladu v souladu s Nařízením Komise (ES) č. 384/2004. Tvzení žalobce, že se dlouhodobě domáhal vyměření cla podle jiného sazebního zařazení zboží, není ze strany žalobce nijak doloženo. Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce byla ESD doručena dne 25.4.2008 a žalobce i po vydání rozsudku ESD zařazoval zboží do celní nomenklatury 84145920, nikoliv do 84733080, jak je uvedeno v rozsudku ESD.

Žalovaný poukázal i na popis dováženého zboží v odst. 31 celních prohlášení – chladiče CPU, resp. axiální ventilátory s elektrickým motorem-, z něhož nebylo zřejmé, zda se jedná o výrobky výlučně určené pro použití v počítači (zařízení pro automatizované zpracování dat) Zboží tak bylo zařazeno jako axiální ventilátory do kódu celní nomenklatury 84145920. Oproti tomu sazební zařazení chladičů je závislé na účelu použití.

Podle žalovaného rozsudek ESD nemohl posuzovat danou věc z hlediska nařízení Komise (ES) č. 384/2004, neboť žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týkala případu celního řízení z ledna 2004, tj. z období před zveřejněním Nařízení Komise (ES) č. 384/2004 a Evropský soudní dvůr tak vycházel z ustanovení celního sazebníku. Případ řešený ESD a případy, které jsou předmětem žaloby, byly řešeny za rozdílných podmínek vzhledem k platným legislativním předpisům v daném období.

Žalovaný má zato, že nedošlo k porušení zásad daňového řízení a právní předpisy byly správně aplikovány.

Z uvedených důvodů navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

Při jednání před soudem zástupce žalobce k věci uvedl, že odůvodnění napadených rozhodnutí je nedostatečné, neboť se žalovaný nevyjádřil k tomu, proč nelze rozhodnutí Evropského soudního dvora použít i pro následné období po roce 2004. Uvedl, že Evropský soudní dvůr zde učinil výklad a interpretaci ustanovení nařízení o celní a statistické nomenklatuře, avšak žalovaný k tomu přestřel názor, že tento výklad se vztahuje k jinému časovému období předcházejícímu nařízení Komise z roku 2004, ovšem nikterak neodůvodnil, proč nelze použít interpretaci Evropského soudního dvora i pro následné období po vydání tohoto nařízení. Neodůvodnil, jak došlo ke změně interpretace právě v důsledku rozhodnutí Evropského soudního dvora a proč toto rozhodnutí nemohlo být použito i na dovozy žalobce po roce 2004. Namítal, že se žalovaný nevypořádal s námitkami žalobce a jen zkráceným způsobem argumentuje, že rozhodnutí Evropského soudního dvora nemá na zařazení zboží vliv. Současně poukazuje na rozsudek zdejšího soudu pod sp.zn. 3Af 13/2011 s tím, že soud zde shrnuje důvody, proč obdobné rozhodnutí s obdobnými dovozy zrušil a považoval tato rozhodnutí za nepřezkoumatelná.

Zástupce žalovaného osvětloval důvody, proč ve svých rozhodnutích celní orgány nerozhodovaly z pohledu Evropského soudního dvora, ale pouze z důvodu uvedených v Nařízení Komise (ES) č. 384/2004 u 21 dovozů, které byly uskutečněny za účinnosti celního sazebníku, jenž byl zpřesněn Nařízením Komise (ES) 384/2004 a zdůraznil, že toto nařízení je opatřením, které vede k zajištění jednotného používání kombinované nomenklatury. Evropský soudní dvůr oproti tomu posuzoval individuální případ pro případ dovozů zboží ze dne 7.1.2004 a jeho rozhodnutí je ze dne 18.6.2009. Nařízení Komise (ES) č. 384/2004 dle žalovaného bylo platné od března až do prosince roku 2004 a poskytovalo hmotněprávní závaznou úpravu po dobu, kdy byly posuzovány předmětné dovozy žalobce. Proto správní orgán rozhodl kvalifikovaně, legálně a vycházel z toho, že zde existovalo

dlužné clo. Považoval také za podstatné, že rozhodnutí Evropského soudního dvora bylo vydáno jako rozhodnutí o předběžné otázce jiného dovozu.

K tomu zástupce žalobce uvedl, že rozhodnutí Evropského soudního dvora nemění právní předpisy, ale poskytuje výklad nejasností v právních předpisech, a je důležité, protože tyto právní předpisy jsou platné pro všechny země EU. Zdůraznil, že princip toho, co interpretoval Evropský soudní dvůr, vlastně změněn nebyl.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 10/2002 Sb., soudního řádu správního (s.ř.s.), dle ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle čl. 236 Nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, Celního kodexu Společenství dovozní nebo vývozní clo se vrátí, jestliže se zjistí, že v době, kdy bylo zapláceno, nebyla jeho částka dlužná ze zákona nebo že byla zaúčtována v rozporu s čl. 220 odst. 2.

V dané věci je mezi účastníky řízení spornou otázka, zda má žalobce nárok na vrácení cla dle cit. čl. 236 Celního kodexu Společenství v případě dovozů v prosinci r. 2008 a v lednu a březnu r. 2009 s ohledem na judikát Evropského soudního dvora ve věci C-173/08 ze dne 18.6.2009, týkající se celního zařazení stejného či obdobného zboží dovezeného v lednu 2004, do jiného čísla a podpoložky celního sazebníku oproti výkladu zařazení takového zboží dle Nařízení Komise(ES) č. 384/2004, které bylo účinné ode dne 22.3.2004 do 23.12.2009 a podle kterého byly posouzeny dovozy žalobce. Předmětem sporu je tedy střet těchto aktů evropského práva, jež ovšem nastal až v době po uskutečnění dovozů žalobce a vyměření cla dle podaných celních prohlášení.

Podstatou sporu o výklad celního zařazení zboží dle uvedených kolizních aktů práva Evropské unie je zjištění, zda žalobce měl či neměl právo na vrácení cla dle čl. 236 Celního kodexu Společenství, tj., zda v době jeho dovozů byla částka cla dlužná ze zákona. Žalobce se svého práva na vrácení cla domáhal cestou žádosti o obnovu řízení a dále dle čl. 65 Celního kodexu Společenství také cestou opravy podpoložky celního zařazení zboží v odst. 33 celních prohlášení podaných při propuštění zboží do volného oběhu. Protože stěžejní a jedinou námitkou žaloby je nesouhlas žalobce se závěry správních orgánů obou stupňů, že ve věci není splněna podmínka obnovy řízení podle § 54 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, spočívající v tom, že rozsudkem ESD vyšla najevo nová skutečnost, která nemohla být bez zavinění žalobce nebo správce daně uplatněna již dříve v řízení a mohla mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí, soud se zabýval zákonností rozhodnutí správních orgánů obou stupňů právě z hlediska nárokové podmínky obnovy řízení dle ust. § 54 odst. 1 písm. a) zákona č. 337/1992 Sb.

Žádostí o obnovu řízení se zabývaly správní orgány obou stupňů, i když každý v jiném procesním režimu. Zatímco správní orgán 1. stupně žádost žalobce vyhodnotil jako žádost o obnovu řízení a to v rozsahu opravy odst. 33 JSD, žalovaný změnou ve výroku napadeného rozhodnutí narovnal rozhodování celního úřadu z hlediska povahy rozhodování v celním řízení a procesních postupů, které umožňuje zákon č. 337/1992 Sb. Žalovaný správně vyšel ze skutečnosti, že v dané věci bylo rozhodováno o návrhu na propuštění zboží do celního režimu tak, jak jej předchůdce žalobce podal, tj. včetně náležitosti zařazení zboží žalobce do podpoložky KN 8414592030. Protože však žalobce žádal současně o opravu tohoto zařazení

zboží do jiné podpoložky KN - 84733080, šlo především o opravu náležitosti návrhu na propuštění zboží do celního režimu v odst. 33 JSD- zařazení zboží, nikoliv o obnovu řízení o návrhu původním s tou podpoložkou LN – 8414592030 v odst. 33 JSD, kterou hodlal žalobce opravit. Proto žalovaný ve výroku svého rozhodnutí především rozhodoval o žádosti o opravu celních prohlášení a následně i o vrácení cla, a to poté, kdy mu zákon č. 337/1992 Sb. umožňoval z úřední povinnosti přezkoumat rozhodnutí celního úřadu i z hlediska možného využití mimořádných opravných prostředků včetně obnovy řízení.

Žalovaný se tedy, stejně jako i správní orgán 1. stupně obnovou řízení zabýval a jeho závěry, že v této věci nejsou dány podmínky pro obnovu řízení, vedly k výroku rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vrácení cla, neboť žalovaný, stejně jako správní orgán 1. stupně shledal, že v době, kdy bylo clo zapláceno, byla jeho částka dlužná ze zákona.(čl. 236 Celního kodexu Společenství).

S uvedenými závěry se soud ztotožňuje.

K tomu, aby bylo možné seznat, že v době dovozu předmětného zboží, nebyla částka cla dlužná ze zákona, by muselo být na jisto postaveno, že dovezené zboží je třeba zařadit do podpoložky celního sazebníku 84733090 nebo 84733080, jak se dle výkladu Evropského soudního dvora nyní domáhá žalobce. Žalobce však předně v době dovozu sám zařadil dovážené zboží do podpoložky KN č. 84145930, a to zcela logicky, neboť mu v té době (prosinec 2008 a leden a březen 2009) nemohl být znám namítaný rozsudek Evropského soudního dvora ze dne 18.6.2009 a dále označil své zboží jako *chladič CPU, regulované otáčky, pasivní (9 JSD) a axiální ventilátory s elektrickým motorem (12 JSD)* bez uvedení účelu použití výlučně v počítači, z čehož později vycházel výklad Evropského soudního dvora. Nicméně podstatnou pro posouzení věci je otázka uplatnění výkladu aktů evropského práva o celním zařazení zboží, konkrétně, zda lze výklad učiněný v rozsudku Evropského soudního dvora učiněný v době *po dovozu* předmětného zboží považovat za novou skutečnost či důkaz ve smyslu důvodu obnovy řízení podle § 54 odst. 1 písm. a) zákona č. 337/1992 Sb.

Podle § 54 odst. 1 písm. a) zákona č. 337/1992 Sb. řízení ukončené pravomocným rozhodnutím se obnoví na žádost příjemce rozhodnutí nebo z úřední povinnosti, jestliže vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění daňového subjektu nebo správce daně uplatněny již dříve v řízení a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí.

Novou skutečností nebo důkazem, které by byly důvodem obnovy celního řízení podle § 54 odst. 1 písm. a) zákona č. 337/1992 Sb. není rozsudek Evropského soudního dvora ze dne 18.6.2009 přinášející odlišný výklad celního zařazení zboží , než který zaujalo výkladové Nařízení Komise (EU) č. 384/2004 Sb. ze dne 1.3.2004 účinné v době dovozů. Je tomu tak ze dvou důvodů.

Předně výklad učiněný Evropským soudním dvorem v jeho rozsudku ze dne 18.6.2009 není skutečností, která by v době dovozů zboží žalobce a vyměření cla existovala, když jen vůči takové „existující“ skutečnosti lze uplatňovat posouzení, *zda mohla či nemohla být bez zavinění žalobce či správního orgánu v té době uplatněna a mohla tak mít podstatný vliv na rozhodnutí.* Uvedené souvisí s tím, že k době dovozů předmětného zboží, tj. zpětně, ani nelze použít či dovozovat potencionální existenci interpretace Evropského soudního dvora (zaujatou později) s tím, že takováto interpretace se zde nabízela i v době dovozů žalobce , a to i přes existenci výkladu dle Nařízení Komise (ES) č. 384/2004.

Výklad právních předpisů nenese povahu skutečností a důkazů,, které má na mysli ust. § 54 odst. 1 písm. a) zákona č. 337/1992 Sb. Je tomu tak proto, že ze samotné povahy práva, (a to i práva vzešlého z rozsudků Evropského soudního dvora) vyplývá zásada, že právní normy nepůsobí zpětně, podle právní normy se zpravidla upravují jen ty právní vztahy, které vznikly po dni, kdy tato nabyla účinnosti. Z toho vyplývá, že každý ústavně přípustný případ retroaktivity je nutno *expressis verbis* zakotvit v zákoně. Jiný postup by znamenal rozpor se zásadou jasnosti a určitosti zákona (právní normy), které představují součást principu právní jistoty na poli evropského práva či principu právního státu dle čl.1 Ústavy České republiky. Zákaz retroaktivity právních norem, a to i právních norem evropského práva je garancí jistoty a ochranou důvěry v právo. Teorie práva stanoví, že právní vztahy, které vznikly za platnosti práva starého, se spravují zásadně tímto právem včetně otázek jejich vzniku, a to až do doby účinnosti práva nového; po jeho účinnosti se však řídí již výlučně tímto právem novým. Uvedené lze aplikovat i na výklad učiněný evropským soudem k určité otázce celního zařazení zboží podle evropského nařízení o celní a statistické nomenklatuře. Účinky výkladů právních předpisů, tedy právní náhled na posuzování určitého skutkového případu míří vždy do budoucna, jsou platné pro futuro. Je to jednak v souladu s logikou práva, totiž s logikou vývoje právních náhledů na určité otázky, které nemohou postihnout děje do minulosti, ale i v souladu s výše již zmíněnou zárukou právní jistoty, že působí v určitém čase a pro určité vztahy.

Žalobce se tak nemůže ani v rámci institutu obnovy řízení dovolávat účinků výkladu určitého ustanovení evropského nařízení o celní a statistické nomenklatuře do minulosti. Co je však významné, je také to, že i v případě, že by úvaha o jiném zařazení zboží (učiněná později Evropským soudním dvorem) existovaly u žalobce či správního orgánu i v době dovozů předmětného zboží, tj. dříve, než vyšly najevo v souvislosti s rozsudkem Evropského soudního dvora, není možné takovou úvahu považovat za skutečnost, která nemohla být bez zavinění žalobce či správního orgánu uplatněna již dříve a že tento výklad mohl mít *podstatný* vliv na rozhodnutí. Bez ohledu na to, že výklad ESD v době předmětného zboží neexistoval, bez ohledu na to, že pokud takový výklad zaujímal žalobce, tak jej mohl uplatnit, je nezpochybněnou pravdou, že takový potencionální výklad se v době dovozu předmětného zboží dostal do rozporu s platným nařízením Komise, které je aktem direktivním, přímo aplikovatelným a obecně závazujícím. Jestliže se tyto akty (zmíněné nařízení a rozsudek Evropského soudu) dostaly do vzájemného rozporu v otázce celního zařazení předmětného zboží, pak bylo úkolem nikoliv orgánů členských států v celním řízení, ale institucí EU a pořadu evropského práva nastolit soulad mezi takto vzniklými kontroverzními výklady. To, bylo zřejmě, s ohledem na časovou návaznost, učiněno Nařízením Komise(ES) č. 1179/2009 ze dne 26.11.2009, které vstoupilo v platnost dne 23.12.2009, neboť to zrušilo Nařízení Komise (ES) č. 384/2004, jež se dostalo do rozporu s výkladem Evropského soudního dvora. Z uvedeného vyplývá, že v době platnosti rozdílných výkladů celního zařazení zboží, když tyto výklady na jedné straně vycházely z individuálního sporu řešeného Evropským soudním dvorem a na straně druhé vycházely z přímo aplikovatelného a obecně závazného předpisu Společenství nelze usuzovat na to, pouhá potencionální alternativa takového výkladu oproti platnosti a účinnosti Nařízení č. 384/2004 Sb. mohla mít z pohledu ust. § 54 odst. 1 písm. a) zákona č. 337/1992 Sb. podstatný vliv na rozhodnutí. Nařízení Komise č. 384/2004 Sb. bylo vydáno právě k zajištění jednotného používání kombinované nomenklatury stanovené dle Nařízení Rady (EHS) č. 2658/87 o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku a toto nařízení je aktem s bezprostředním účinkem (direct effect) konstituční povahy, což žalobce ostatně nerozpouje. Bez ohledu na přímou aplikovatelnost tohoto nařízení na daný případ, nadto není bez významu, že kontroverzní výklad případu dovozů posuzovaného Evropským soudním dvorem se týkal dovozů jiného zboží, jehož charakter a

srovnatelnost s dovozy předmětného zboží nad rámec popisu zboží v JSD již není ověřitelný a zejména se týkal dovozů před účinností Nařízení Komise(ES) č. 384/2004.

Uvedené skutečnosti nedokládají střet evropského práva obsažený v rozsudku Evropského soudního dvora s právem Nařízení Komise(ES) č. 384/2004 v době dovozů předmětného zboží a tím ani existenci skutečností, které by jako důvod obnovy mohly mít podstatný vliv na rozhodnutí.

Na základě shora uvedených skutečností Městský soud v Praze dospěl k závěru, že správní orgány obou stupňů nepochybily, pokud interpretaci celního zařazení zboží učiněnou Evropským soudním dvorem až v rozsudku ze dne 18.6.2009, týkajícím se dovozů zboží v období před 2.3.2004 (před účinností Nařízení Komise (ES) č. 384/2004), nepovažovaly za novou skutečnost či důkaz, který by ve smyslu § 54 odst. 1 písm. a) zákona č. 337/1992 Sb měl podstatný vliv na rozhodnutí v celním řízení (posouzení otázky vzniku celního dluhu) při dovozech předmětného zboží v prosinci 2008 a v lednu a březnu 2009) a byl tak důvodem pro obnovu řízení.

Soud si je vědom, že v této věci rozhodl odchylně od závěrů rozsudku Městského soudu v Praze pod sp. zn. 3 Af 13/2011, v němž tento soud, avšak jiný jeho senát, posuzoval z podnětu podané žaloby téhož žalobce stejnou otázku opravy celního prohlášení a vrácení cla u časově jiných dovozů zboží. Soud v uvedeném rozsudku rozhodnutí žalovaného zrušil s názorem, že sporná otázka použitelnosti judikátu Evropského soudního dvora ve věci C-173/08 ze dne 18.6.2009 nebyla náležitě posouzena a vypořádání odvolací námitky žalobce s odkazem na tento judikát není postačující. Soud nejprve konstatoval, že „žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí omezil na konstatování, že v posuzované věci bylo aplikováno nařízení Komise (ES) č. 384/2004, jež bylo účinné v době od 22. 3. 2004 do 23. 12. 2009, zatímco citovaný judikát se vztahuje k období před 22. 3. 2004. Jinými slovy, tento judikát se vztahuje k jinému právnímu předpisu, než který byl v nyní posuzované věci aplikován.“ Následně soud také konstatoval, že „Žalovaný se nemůže omezit na prosté konstatování, že závěr toho kterého judikátu vrcholného soudu se vztahuje k předpisu účinnému v jiném období, a jen z tohoto důvodu se odmítnout takovým judikátem řídit. Správní orgán naopak musí posoudit, zda při změně právního předpisu (nahrazení právního předpisu nebo jeho částí novým právním předpisem nebo novou částí) vůbec došlo ke změně textu právní normy, a pokud ano, zda právní normu, jež byla původně soudem vyložena, lze či nelze považovat za obsahově obdobnou právní normě nové, byť jazykově jinak vyjádřené. Takovéto úvahy však v žalobou napadeném rozhodnutí zcela chybějí a žalovaný je musí doplnit“

S uvedeným názorem jiného senátu Městského soudu se senát 9Af nemůže ztotožnit, neboť má zato, že závěry žalovaného v obou věcech jsou přezkoumatelné a postačující. Tyto závěry totiž zcela jasně vyjadřují názor žalovaného, že při celním zařazení zboží mělo být postupováno podle Nařízení Komise (ES) č. 384/2004, když citovaný judikát Evropského soudního dvora se vztahuje na jiné dovozy a na období před účinností zmíněného nařízení. Žalovaný zjevně upřednostnil toto nařízení jako act direct s konstitutivním a přímým účinkem v době dovozů před výkladem učiněným Evropským soudním dvorem na dovozy před tímto datem. Za této situace je soud v této věci toho názoru, že úkolem soudu bylo přezkoumat a posoudit, zda toto právní stanovisko žalovaného, zcela jasně se opírající o časové hledisko a platné evropské nařízení, je věcně správné či nikoliv. To soud v této věci učinil a věcné závěry žalovaného přezkoumal. Stejně tak soud oproti rozsudku pod sp. zn. 3Af 13/2011 nepovažuje za nedostatečné odůvodnění celního zařazení zboží, bylo-li toto zařazení v rozhodnutích celních orgánů učiněno podle výkladu a v souladu s Nařízením Komise(ES) č.

384/2004 a v souladu s návrhem na propuštění zboží (JSD) vycházejícím z uvedeného nařízení.

Ze všech shora uvedených důvodů Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. zákona č. 150/2002 Sb.(s.ř.s), a to ve lhůtě do dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu.

V Praze dne 11. září 2013

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.